

Dar Bohu

Introit:

Žalm 145:3 Veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný, jeho velikost nemůže vystižena býti.

Iz 40,3-4 Hlas volajícího: "Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnajte na pustině silnici pro našeho Boha! Každé údolí ať je vyvýšeno, každá hora a pahorek sniženy. Pahorkatina ať v rovinu se změní a horské hřbety v pláně.

Iz 62,10-12 Projděte, projděte branami! Připravte lidu cestu! Vyrovnajte, vyrovnajte silnici! Odstraňte kamení! Zvedněte korouhev nad národy! Hle, Hospodin dává slyšet až do dálav země výzvu: "Vyřídte dceři sijónské: Hle, přichází tvá spása!" Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek. Nazvou je "Lid svatý", "Hospodinovi vykoupení". A tebe nazvou "Vyhledávaná", "Město neopuštěné".

Chceme uvítat toho, jehož velikost nemůže být vystižena. Kvůli králi králů jsme se tu dnes sešli. V den, kdy Jeho Syn vstal z mrtvých. V den vzkříšení. Vítám Vás v tento tak slavný den, v němž smrt přestala být trestem za hřích všem vykoupeným. Vítám Vás první den po sobotě. V den, který tak slavně převýšil den odpočinku a stal se dnem vzkříšení. Vzdejme slávu tomu, který se obětoval za nás a Jeho Otci i Duchu svatému. Uvítejme ho, jak se sluší - hlasitým hlaholem, i tichým hlasem pokorného srdce.

Amen

Slovíčko pro děti:

Staré housle

Při jedné dražbě (*vysvětlit, co je to dražba*) došla řada na housle. Byly poškrábané a odřené. Visely z nich povolené struny a licitátor (*vysvětlit*) si pomyslel, že je škoda ztrácet s nimi čas. Nicméně je s úsměvem je pozvedl a prohlásil: „Kolik nabídnete, dámy a pánové? Vyvolávací cena tisíc korun!“ „Tisíc sto!“ ozvalo se. „Tisíc dvě stě.“ „Tisíc tři sta! Přihodil další. „Tisíc tři sta poprvé, tisíc tři sta podruhé, tisíc tři sta...“ (*vysvětlit, že když se řekne potřetí-jsou prodány za tu cenu*)

V zadní části sálu vstal muž s šedivými vlasy. Přišel k licitátorovi a vzal do ruky smyčec. Kapesníkem oprášil housle, vypnul povolené struny, energicky se chopil houslí a zahrál tak krásně a čistě, že to znělo jako zpěv andělů. Hrál a hrál a lidé bez dechu naslouchali. Když dohrál, licitátor klidným a tichým hlasem řekl: „Kolik nabídnete za tyto housle?“ A zvedl je i se smyčcem.

„Deset tisíc! Dvacet tisíc! Třicet tisíc! Třicet tisíc poprvé, třicet tisíc podruhé, třicet tisíc potřetí,“ a odklepl vydraženou částku kladivkem. Lidé tleskali, ale někteří se ptali: „Co změnilo cenu těch houslí?“ (*A já se na to ptám vás - děti. Co změnilo cenu houslí?*) Odpověď byla jednoduchá: „**Mistrova ruka.**“ Ten, kdo z nich vyloudil zvuk o němž se nikomu ani nesnilo. Ten, kdo dokázal z nehezkého nástroje učinit nástroj překrásný. (*Znáte někoho takového?*)

I my lidé jsme staré, zaprášené a odřené nástroje. Ale dokážeme překrásně hrát. Stačí, aby nás vzal do ruky Mistr. (*Ví někdo, jak se ten nebeský mistr jmenuje?*) Co ale pro to můžeme udělat my? Jen jedno - dát se mu k dispozici taková jací jsme:

„Tady jsem, můj Bože. Hledáš mě? Co chceš? Nemám ti co dát. Od našeho posledního setkání jsem si pro tebe nic nepřichystal. Nic, ani jeden dobrý skutek. Byl jsem příliš unaven. Nic, ani jedno dobré slovo. Bylo mi příliš smutno. Mám jen znechucení životem, nudu, neplodnost.

Mistr ale říká: "Dej mi je!"

Večer vidím, že celý den proběhl zbytečně. Mám jen touhu odpočívat, nemít povinnosti ani úkoly, lhostejnost k dobru, které bych mohl vykonat, a únavu z Tebe, můj Bože!

Mistr ale říká: "Dej mi je!"

Netečnost duše mé, výčitky za apatii a apatii, silnější než ty výčitky. Potřebu být šťasten a zatím jen bolest nad tím, že jsem takový, jaký jsem a není úniku.

Mistr ale říká: "Dej mi je!"

Pane, vždyť jen sbíráš harampádí a odpadky! Co s nimi chceš dělat?

Stavět Boží království!

Čtení dvou spolu velmi souvisejících textů:

Mk 12,41 Sedl si naproti chrámové pokladnici a díval se, jak do ní lidé vhadzují peníze. A mnozí bohatí dávali mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a vhodila dvě drobné mince, dohromady čtyřák. Zavolal své učedníky a řekl jim: "Amen, pravím vám, tato chudá vdova dala víc, než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž dávali ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku: dala, co měla, všechno, z čeho měla být živa."

L 22,19-20 Pak vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával jim se slovy: "Toto je mé tělo, které se za vás vydává. To čiňte na mou památku." A právě tak, když bylo po večeři, vzal kalich a řekl: "Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá."

Oba dva (vdova i Ježíš) dali - co měli!

Kázání:

Slovo života, které jsme právě přečetly není o penězích Je o pokladu srdce. Co je to poklad srdce? Neptám se co je pokladem našeho srdce! Ptám se, co to je "poklad srdce"?

1. Četl jsem pohádku o králi, který velmi miloval svou ženu dovolil jí všechno možné, ale nesnesl jednu věc: aby mu radila v jeho soudnictví.
2. Viděl jsem filmový příběh o prostitutce, která dělala všechno,co prostitutky dělají jen jednu věc ne, nelíbala se na rty.
3. Znal jsem kněze, který každému velmi ochotně pomohl, ale když se zavřel do své pracovny, nesměl za ním nikdo vejít. To nesnesl.

Asi známe, hájíme a chráníme si své soukromí. Nejsou nám neznámé věty: „Když jím, tak mi neruš!“ „Když spím, tak mi nebud!“ „Když čtu noviny, tak mi nechej na pokoji!“

4. Četl jsem o ochočené lvici, která si nechala všechno líbit, jen jste před ní nesměli vytáhnout pušku- v tu chvíli se proměnila v krvelačnou šelmu.

O čem to tady mluvíme? O tom, že každý z nás má kousek soukromí. Něco jen svého. A nezáleží na tom jestli je bohatý nebo chudý, slavný nebo zapomenutý, muž nebo žena, osobnost nebo zbabělec. Dokonce nezáleží ani na tom jak hluboko klesl. Věřte mi, i ten kdo klesl nejhluběji, jak se jen klesnout dá, o němž byste řekli, že ztratil úctu i sám před sebou, i ten má kousek soukromí, které velmi pozorně stráží.

Je to kousek toho, co je jen a jen naše a co si přepečlivě hlídáme. Je to střípek našeho já, který se chová velmi podivně. Zpočátku máme radost z toho, že ho dokážeme uchránit před nenechavostí druhých. Druzí přestanou dotírat. Ale posléze zjišťujeme, že to není to úplně nejlepší, co s tímto pokladem srdce můžeme udělat. Existují lidé, kteří si své soukromí vzali do hrobu. Známe ovšem i lidi, kteří o své soukromí přišli, proto si ho tak důsledně hlídáme. Nechceme dopadnout jako oni. A přece... jeho podivnost je v tom, že hluboko v nitru máme jakousi zvláštní touhu někoho tam přece jen vpustit.

Míval jsem jedno místo v lese, které bylo jen mé. Cítil jsem se tam šťastný a přece tomu něco chybělo. Někdo, kdo by tam chodil se mnou. Zjišťujeme tedy, že radost, kterou sdělíme se stane radostí dvojnásobnou a bolest se kterou se svěříme bude bolestí poloviční. Sami najednou poznáváme, že zůstane-li zrno v zemi a nezemře samo sobě - nevydá žádný užitek. Je tedy pravdou, že stejně jak silně toužíme mít něco jen svého, stejně tak silně potřebujeme toto své soukromí někomu dát. Nejsme to podivná stvoření, my lidé?

Ale komu dát? To je otázka! A tady přichází strach. Oprávněný strach. Kdo mé soukromí nezneužije? Kdo se mu nevysměje? Kdo je nezdupá? Kvůli tomuto strachu mnoho z nás ztratilo potřebu otevřít poklad svého srdce a začalo se hájit právníckými termíny jako je: „Mám právo na kousek soukromí!“ apod. Tady ale přece vůbec nejde o právo na kousek něčeho svého. Tady jde o nezměrné štěstí, které přichází když se o své soukromí dělím s někým koho miluji, v kom mám jistotu, že mě nezradí, o kom

mám naději, že mě pochopí, kdo se vždy zdvořile optá, chce-li vstoupit. Jde o někoho, kdo se v tichu mého soukromí bude radovat stejně tak, jako se radují já.

Myslím, že se bojíme odkrýt své city. Zním však odvážné lidi, kteří to dokázali. Patří k nim vdova z našeho dnešního biblického čtení. "*Bohu dala, vše co měla*". Co se to stalo? O čem to mluvím? O čem to Bible píše? Co to vlastně P.Ježíš u té poklady uviděl? Ženu, která našla v Bohu živém svého přítele, ochránce, pomocníka a spasitele.

Jistě jsme již mnohokrát přemýšleli o hodnotě peněz, které chudá vdova do pokladnice vhodila. Vždy stejná odpověď-bylo to velmi málo-haléřová hodnota. Snad jsme ale nikdy nepřemýšleli o počtu mincí, které tam ta žena vhodila. Čtete, že to, co tam vhodila bylo pro ní všechno ... a přece tam vhodila mince **dvě**! Nepomyslí na to, že by si mohla jednu minci ponechat, když druhou odevzdává. Ona tam, bratři a sestry, nehází jedinou minci s větší hodnotou. Minci, která nejde dělit. Ona tam háže dvě menší mince, které jdou snadno rozdělit. Jednu pro Boha a jednu pro sebe. Jak často my právě takto počítáme. „Toto je pro Pána a toto pro mě!“ Ale vdova ne. Ona i své soukromí, i tu svou druhou minci, i tu druhou polovici z toho mála co měla, polovici, která by jí mohla po právu zůstat, dává Pánu Bohu a tím se mu zcela odevzdává. Poklad jejího srdce. Tady není řeč o penězích, ale o pokladu srdce.

Prosím Vás, bratři a sestry, nezkoušejte to! Neberte dnešní slovo jako návod k použití, abyste to snad udělali přesně tak jako ta vdova. To co ona udělala je svědectví jejího života, ne návod k použití. Ona to totiž mohla udělat jenom proto, že našla Přítele s velkým „P“. Pokud byste to chtěli udělat bez toho, aniž byste tohoto Přítele s velkým „P“ našli, je to gesto, kterého budete v budoucnosti velmi litovat. Ta žena ale našla někoho, komu otevřela poklad svého srdce. Našla Boha, který se jí stal přítelem nejbližším. Pomocníkem v dnech trápení, Lékařem v nemocích, Zpovědníkem ve dnech selhání, Oporou v úzkostech, Ochráncem ve dnech nebezpečných, Přítelem v malomyslnosti, Vysvoboditelem z jejích svázaností. Našla poklad svého srdce. Našla perlu svého krátkého života. Ona ví velmi přesně, co dělá, když tam místo jednoho haléře háže oba dva. „Všechno, co měla!“ Varuj se napodobovat to, aniž bys věděl komu dáváš a kým On pro tebe je.

I když Mu nedáš vše co máš On nepřestává být tím, kdo Tě miluje. A tak hledej. Přemýšlej. Vracej se k prvním láskám. Snaž se rozvzpomenout který nebo která nebo kdo tě má tak rád, že bys byl ochoten pozvat ho do svého soukromí. Věnuj tomu třeba celou noc. Vzpomínej koho jsi kdy miloval a kdo miloval tebe. Kdy tvé srdce promluví. Kdy jsi se setkal s Přítelem, který ti rozumí. Nechtěj zemřít s neotevřeným soukromím. Nenech si své JÁ jen sám pro sebe. Hledej, komu bys ho mohl otevřít. Hledej jednu jedinou lásku pro celý tvůj život!

Ta vdova ji našla. Nedala jen povinný desátek, dala i druhou polovinu toho, co měla. A věděla co dělá! Kdybyste tam byli a rozmlouvali jí to, vysmála by se vám. Řekla by: „On je mé vše a vše mé je jen pro Něho. Jen pro toho jediného. Je mojí největší láskou. Je můj Pán. Můj Bůh. Můj ochránce. Můj vysvoboditel. Nemohu mu dát méně než všechno, co mám!“

Moji milí, našli jste už někoho podobného, někoho jako našla ta žena? Otevřeli jste už někomu své soukromí? Existuje někdo komu nemůžete dát méně nežli všechno, co máte? Našli jste už lásku svého života? Jednu jedinou, tu největší, celoživotní lásku? Nechtějte si poklad svého srdce vzít s sebou do hrobu.

Je tu ten, který se vůbec nevnučuje, nevytrubuje, hlas na nárožích nepozvedá a přece celé své já, poklad svého srdce dal za nás a žádná oběť mu nebyla velká. Ustanovení večere Páně není náhodně vnuknutí, které by přišlo Ježíši nějak na mysl. Je to plán Jeho Otce. To, pro co se narodil. Ta hodina, o níž vždy mluvil a která právě

přichází. V ovzduší velikonoční večeře, při které byli všichni učedníci s Ježíšem pospolu, muselo být všem dokonale srozumitelné, že jde o zahlázení vín a úplnou obnovu vztahu k Bohu podle smlouvy **nové**, kterou prorok Jeremiáš už dávno předpovídal (Jr 31,31) Neboť kdysi před vyjitím Izraele z Egypta, v noci soudu, měl být ušetřený od trestu ten dům, v kterém obětovali beránka. Na dveřním rámu bylo vidět beránkovu krev. Dnes Ježíš učedníkům ukazuje chléb a říká: „*Tělo mé!*“ Ukazuje kalich s vínem a říká: „Krev má!“ **„Vezměte a jezte**, toto je mé tělo...! Pijte z něho **všichni!**“ Neříká: „Zkuste to pochopit a porozumět. Probádejte to. Hádejte se. Poškorpěte se o to.“ Říká: **„Vezměte a jezte ... všichni!“** Ježíš je to ten, kterého poznal Petr a říká: „Mistře, svůj život bych za tebe dal!“ Je to ten, do kterého se zamiloval Tomáš a vyznává: „Pán můj a Bůh můj“. Ježíš je nezastupitelný ve svém přátelství. Kolik jen je lidí, kteří nemají opravdového přítele! Když Ježíš navazuje s člověkem přátelství, je to obřad. Tajemný a plný světla, radosti, pokoje. Nikoho jiného nechtěla ani Marie Magdalská, když hebrejsky vykřikne „Rabuni!“ Ti všichni a miliony dalších dávali Pánu Ježíši Kristu všechno co měli ne proto, že by to od nich požadoval, ale proto, že se pro ně stal všechno ve všem. Protože si ho zamilovali. A zamilovali si ho proto, že On napřed miloval je. Poznali tu Jeho lásku, ta je vysvobodila, a oni Jej začali milovat celým svým srdcem, celou svou myslí, celou duší a vši silou. Nikdo jim to nenařídil. Oni našli toho, kterého jejich duše celý život hledala. Přítele s velkým „P“, kterého mohli pozvat do svého soukromí. Do toho nejskrytějšího, co měli a nebáli se ničeho zlého. Z tohoto pohledu náhle v novém světle rozumíme Ježíšovým slovům: „*Mt 10,39 Kdo nalezne svůj život, ztratí jej; kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.*

Proč vlastně Pán Ježíš nesoudil? Vždyť kdo jiný, než On měl svět soudit. Ale On se tohoto svého poslání vysloveně zříká, i když mu právem náleží. Je si vědom toho, že: „*J 3,17 Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.*“ Kde náboženská obec chce soudit ženu přistiženou při cizoložství, On říká: *...já tě neodsuzuji...* A měl by na to právo. Dokonce jako jediný, kdo kdy byl bez hříchu by na to měl právo. Víme přece, že hříšník nemůže soudit hříšníka. Tak, jako slepý vést slepého. Ale Pán Ježíš Kristus, jako jediný, kdo byl bez hříchu měl právo soudit hříšného člověka. On se však vzdal soudu. Podle proroka Izaiáše měl *vyhlásit soud pronárodům (Iz42,1)*. Ale On nepřišel lidi „*zahubit, ale zachránit.*“ (L9,56). *Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.* (L 19,10)

Jedna mladá nadaná dívka prodělávala vážné duchovní boje. Po nějakou dobu navštěvovala shromáždění věřících lidí a četla Bibli. Četla i jiné knihy, které Bibli vyvracely. Následkem toho vybízela vždy věřící, aby jí to co četla v atheistických knihách proti Bibli, vyvrátili. Jelikož to ale není cesta k nalezení pokoje pro srdce, nenalezla ho ani ona. Nakonec ztratila i tu prvotní radost, kterou již z Božího Slova získala.

Ale Pán Bůh jí chtěl pomoci a poslal za ní mladého přítele jejího otce. A Bůh učinil i to, že mu otevřela svou duši a pověděla o nepodařené cestě k víře. On jí pokojně vyslechl. Když domluvila, pohlédla drzým výrazem v očekávání, že ji bude i on víru vysvětlovat, přesvědčovat a vyučovat. On se jen pousmál a pravil: „Milá slečno! Pán Ježíš vás miluje! Ať už tomu věříte, nebo ne. Pán Ježíš vás miluje.“

Tato prostá slova zapůsobila více než dřívější vysvětlování a dívku oslovila tak mocně, že se brzy modlila s vírou. „Milý Pane! Mnoho se mnou mluvili o pokání a obrácení, ale velikost Tvé lásky jsem dosud nepostihla. Děkuji, že jsi mne miloval stejnou láskou i v mé nevěře a domýšlivosti.“

Mám za to, že tento příběh vystihuje důvod, proč za Pánem Ježíšem šli i lidé, kteří prchali sedmimilovými kroky od náboženské obce. Ježíš, ač soudce, soudu se vzdal. Ne navěky, ale pro čas milosti. A čas milosti dosud trvá. Člověka nesoudil a nesoudí Ježíš, ale výhradně jen postoj, který k Ježíšově lásce člověk zaujme. V čase milosti se člověk soudí sám podle svého postoje ke Kristově lásce. „*Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.*“

Jsou dvojí pastýři. Pastýři ovcí a koní. Pastýř ovcí jde před svým stádem, razí mu cestu, vodí na úrodné pastviny, předchází ho. Pastýři koní, neboli „honáci“ jdou vzadu za stádem a ženou ho před sebou.

AMEN